

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/28/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318010403
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5318010403.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov Mgr. Anny Mihálikovej a JUDr. Štefana Tomáša, na verejnom zasadnutí konanom 28. mája 2024 prejednal odvolania podané prokurátorom a obžalovaným A. B. proti rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. CA-1T/118/2018 z 9.1.2024 a takto

rozhodol:

I. Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu výroku v bode 1/ rozsudku z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

II. Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. B. proti výroku o vine v bode 2/ rozsudku z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. CA-1T/118/2018 z 9.1.2024 bol obžalovaný A. B. podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Čadca zo dňa 30.8.2018, sp. zn. Pv 789/17/5502 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že:

dňa 4.11.2017 v čase pod 00.30 hod v bare Hurikán, na ul. Malej v Čadci, okres Čadca, chytil C. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., E. XXX, ktorá ho držala za oblečenie na prsiach a snažila sa o jeho oddelenie od ním napadnutého F. G. a pri tom, ako jej dával ruku preč, C. A. spôsobil zlomeninu stredného článku III. prsta ľavej ruky bez posunu úlomkov, zasahujúcu do dolného medzičlánkového kĺbu s poruchou zdravia a práceneschopnosťou 7 týždňov.

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. CA-1T/118/2018 z 9.1.2024 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví v spolupáchateľstve podľa § 20, § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva v spolu-páchateľstve podľa § 20, § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že:

dňa 4.11.2017 po 00.30 na ulici Malej v Čadci, okres Čadca, v bare Hurikán na presne nezistenom mieste spoločne s dvomi nestotožnenými osobami fyzicky napádal F. G., nar. XX.X.XXXX, bytom D., H. D. XXXX/XX, a to tak, že mu držali ruky, aby sa nemohol brániť, spoločne ho udierali rukami po tele, hlavne do oblasti krku a hlavy, pričom F. G. dostal aj čelom niekoľko rán do oblasti čela, z toho minimálne 1-2 rany dostal od A. B., čím uvedeným konaním F. G. spôsobili zlomeninu nosa v oblasti jeho koreňa zasahujúcu do mäkkých tkanív očné vľavo s preniknutím vzduchu do ľavej očné, mäkkých častí tváre, krku a pomliaždenie mäkkých častí krku vpredu s prítomnými škrabancami na oboch stranách krku s dobou práce-neschopnosti 10 dní.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný odsúdený podľa § 364 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na úhrnný peňažný trest vo výmere 500,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd obžalovanému ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 15 dní, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenému F. G. vo výške 638,40 eur.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. súd poškodenú C. A. s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali riadne a včas odvolania prokurátor aj obžalovaný.

Prokurátor podal odvolanie vo vzťahu k výroku o vine, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby. Je toho názoru, že vina aj vo vzťahu ku skutku 1/ bola preukázaná v priebehu trestného konania. V tejto súvislosti odkázal na odôvodnenie odvolania prokurátora zo dňa 23.2.2022. Okresný súd sa dostatočne riadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v uznesení, sp. zn. 1To/21/2023 zo dňa 4.4.2023, a to tak, že vypočul poškodenú C. A. k otázke ovplyvnenia obvyklého spôsobu jej života. Nad rámec právneho názoru odvolacieho súdu okresný súd tiež znovu na návrh prokurátora vypočul súdneho znalca MUDr. Viktora Rekeňa a svedkov A. G. a A. G. na návrh obžalovaného, ktorí však svojimi výpoveďami neprispeli k náležitému zisteniu skutkového stavu. Krajský súd v predchádzajúcom uznesení vyslovil právny názor, že skutok pod bodom 1/ vykazuje znaky iného trestného činu, a to prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. Podľa jeho názoru sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nedostatočne venoval otázke zavinenia následku v zmysle § 157 ods. 1 Tr. zák. Poškodená C. A. na hlavnom pojednávaní uviedla, že bola obmedzená v hygiene, v starostlivosti o deti, pri varení, v starostlivosti o domácnosť, kedy jej pomáhali rodičia. Poškodená po dobu jedného mesiaca nosila kovovú dlahu a po mesiaci jej dali bandáž na mesiac a následne chodila na rehabilitáciu, ktorá trvala tiež mesiac. Poškodená uviedla, že sa jej zle chytali veci, a keď potrebovala niečo chytiť alebo dvihnúť, tak ju to bolelo. S rukou nemohla skoro nič robiť a začala ju používať asi po dvoch mesiacoch. Subjektívne pocity poškodenej nie sú rozhodujúcim kritériom pre vyhodnotenie, či sa v danom prípade jedná o ťažkú ujmu na zdraví alebo len o ublíženie na zdraví. Subjektívne vnímanie poškodenej osoby však jednoznačne treba vnímať v súhrne s objektívnymi okolnosťami. Znalecká organizácia v podanom znaleckom posudku uviedla, že celkovú dobu liečby u poškodenej je možné ustáliť na 6 až 8 týždňov. Znalec na hlavnom pojednávaní uviedol, že poškodená mala po dobu 30 dní prst opatrený dlahou, nemohla vykonávať riadny úchop. Po 30. dni nastúpila rehabilitácia. Znalec následne na hlavnom pojednávaní dňa 9.1.2024 uviedol, že z hľadiska všeobecnej medicíny možno predpokladať, že úvod rehabilitácie mohol byť zaťažený väčším diskomfortom, väčšou bolestivosťou prsta a šliach ruky. V zmysle uvedeného a v kontexte všetkých subjektívnych a objektívnych okolností je toho názoru, že v danom prípade u poškodenej C. A. došlo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví. Je nepochybné, že prvých 30 dní počas nosenia kovovej dlahy bola poškodená objektívne závažne ovplyvňovaná v obvyklom spôsobe života. Na základe vyjadrení znalca na hlavnom pojednávaní dňa 30.9.2022, podľa ktorého sa hybnosť prsta po rehabilitácii môže zlepšovať po 1 až 3 týždňoch, ďalej po vyjadrení znalca na hlavnom pojednávaní dňa 9.1.2024, že úvod rehabilitácie mohol byť zaťažený väčším diskomfortom, väčšou bolestivosťou prsta, a napokon aj na základe subjektívneho vnímania poškodenej možno tiež konštatovať, že poškodená bola závažným spôsobom ovplyvňovaná v obvyklom spôsobe života aj po tridsiatom dni, teda celkovo po dobu minimálne 42 dní. Je preto toho názoru, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. S poukazom na uvedené skutočnosti navrhol, aby krajský súd vo vzťahu k oslobodzujúcemu výroku pod bodom 1/ napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. a vec v tejto časti vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Obžalovaný A. B. v písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu v časti odsudzujúceho rozsudku pod bodom 2/. Odvolanie smeruje proti výroku o vine pod bodom 2/ rozsudku, proti výroku o treste, proti výroku o náhrade škody aj proti konaniu, ktoré odsudzujúcemu rozsudku predchádzalo. Okresný súd oproti obžalobe upravil skutok, že k napadnutiu poškodeného malo dôjsť na presne nezistenom mieste v bare Hurikán, pričom súd túto zmenu znenia skutku riadne neodôvodnil. Miesto spáchania skutku

sa nedalo práve pre rozporné výpovede svedkov, ktorí mali svedčiť proti jeho osobe, zistiť, čo vzbudzuje dôvodné pochybnosti, či sa vôbec skutok stal jeho zavinením. Práve pre túto skutočnosť mal súd prvého stupňa aj ohľadom skutku v bode 2/ aplikovať zásadu in dubio pro reo. Miesto spáchania skutku musí byť zistené tak, aby bolo určité a v tej súvislosti musia byť vyhodnotené aj výpovede svedkov. Práve rozdielne popisovanie priebehu skutkového deja vzbudzuje dôvodné pochybnosti o vierohodnosti výpovedí svedkov svedčiacich v jeho neprospech. Je toho názoru, že na základe vykonaného dokazovania na hlavných pojednávaniach pred zrušením rozsudku okresného súdu odvolacím súdom, aj po zrušení rozsudku okresného súdu, nebolo bez pochybností preukázané, že by spáchal skutok uvedený v bode 2/ rozsudku. Opätovne poukázal na rozpory vo výpovediach svedkov, ktorí svedčia proti nemu, na nekvalitnú a nedostatočnú prácu polície v predprípravnom a prípravnom konaní, na výpovede svedkov, ktorí vypovedajú v jeho prospech. Nebola vykonaná obhliadka miesta činu, nebola vyhotovená fotodokumentácia miesta činu, nebola vykonaná rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, neboli zistení skutoční páchatelia, ktorí sa dostali do fyzického kontaktu s poškodeným. Toto považuje za chybu konania, ktoré rozsudku predchádzalo. Bolo preukázané, že sa poznal s poškodeným F. G., pričom keď podával bezprostredne po skutku trestné oznámenie, tak ho neuvádzal ako osobu, ktorá mu mala ublížiť na zdraví. Vykonanými dôkazmi bolo vyvrátené tvrdenie poškodeného, že pri podávaní trestného oznámenia bol v šoku a že svedok F. F. I. si písal do zápisnice, čo chcel. Pokiaľ by poškodený pri podávaní trestného oznámenia uviedol, že mu ublížil on, tak by to do zápisnice o trestnom oznámení aj uviedol. S hodnotením dôkazov, ktoré podľa okresného súdu majú preukazovať jeho vinu, sa nestotožnil. V jeho trestnej veci existujú dve skupiny dôkazov. Súd sa vôbec nevysporiadal s výpoveďami tých svedkov, ktorí vypovedajú v jeho prospech, že neboli svedkami žiadneho jeho fyzického konfliktu s poškodeným, pričom vo výpovediach týchto svedkov nie sú rozpory. Vo výpovediach svedkov, ktorí vypovedajú v jeho neprospech, však rozpory existujú a tieto ostali neodstránené v priebehu dokazovania. Títo svedkovia boli pod vplyvom alkoholu, na rozdiel od svedkov, ktorí vypovedajú v jeho prospech. On nemal žiadny motív spáchať uvedený skutok, bol triezvy a s poškodeným sa poznali pred 4.11.2017 po dobu najmenej 10 rokov, nemali medzi sebou žiadne konflikty. Znaleckému posudku znaleckej organizácie Forensic sk. č. 91/2022 nemožno pripisovať nejaké nadradené postavenie medzi dôkazmi významnými pre rozhodnutie o jeho vine. Vzhľadom na existujúcu dôkaznú situáciu navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok vo výroku o vine v bode 2/ zrušil a navrhol, aby bol pre tento skutok oslobodený podľa § 285 písm. c) Tr. por. Oslobodzujúci výrok napadnutého rozsudku v bode 1/ považuje za zákonný.

Poškodená C. A. v písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátora uviedla, že sa plne stotožňuje s jeho odôvodnením, nakoľko doba jej liečby objektívne i podľa znaleckej organizácie mala byť 8 týždňov a obžalovaný jej ako žene svojím útokom spôsobil zlomeninu stredného článku III. prsta ľavej ruky bez posunu úlomkov, zasahujúcu do dolného medzičlánkového kĺbu s práceneschopnosťou 7 týždňov, čo bol útok zjavne neprimeraný, nakoľko vedel, že proti nemu stojí fyzicky slabšia žena ako on. Je preto toho názoru, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., a preto žiada, aby bol uznaný za vinného v zmysle podanej obžaloby. Navrhla, aby krajský súd v tejto časti napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátora uviedol, že oslobodzujúci výrok napadnutého rozsudku v bode 1/ považuje za zákonný. Stotožňuje sa s vyhodnotením dôkaznej situácie súdom prvého stupňa, ktorý v tejto časti postupoval v súlade so zásadou in dubio pro reo. Samotná skutočnosť, že poškodená C. A. držala obžalovaného za oblečenie v oblasti krku a obžalovaný aktívnym konaním sa snažil dostať z tohto uchopenia poškodenou, nemôže postačovať pre záver, že obžalovaný spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. Znalecké dokazovanie z odboru zdravotníctva preukázalo, že taký typ zlomeniny, aký utrpela poškodená, nemohol pri takom mechanizme, ako ho uvádzala poškodená, vzniknúť. Pokiaľ teda poškodená utrpela zlomeninu stredného článku III. prsta ľavej ruky bez posunu úlomkov, zasahujúcu do dolného medzičlánkového kĺbu, utrpela ho iným mechanizmom, pričom v priebehu dokazovania nebol znalcom MUDr. Viktorom Rekeňom vylúčený ani pád poškodenej ako možný mechanizmus vzniku jej poranenia. V priebehu dokazovania však neboli produkované dôkazy, ktoré by jednoznačne vyvrátili jeho obhajobu, že s poškodenou do fyzického kontaktu vôbec neprišiel a už vôbec nie tak, ako to popisovala poškodená. Poškodená vo svojich výpovediach neuvádzala, že by ju obžalovaný uchopil za prst spôsobom, ktorým podľa vyjadrení znalcov vzniká takýto typ zlomeniny, aký bol u poškodenej zistený RTG vyšetrením.

Poškodená sa vyslovene vyjadрила, že obžalovaný ju uchoпил po tom, ako ho ona držala za oblečenie, len za zápästie ľavej ruky. Ani jeden z vypočutých svedkov nepopisovali okolnosti, za ktorých malo dôjsť k zlomenine prsta poškodenej spôsobom, ako to ona uvádzala. Keďže zlomenina prsta poškodenej nemohla byť konaním obžalovaného spôsobená, nemôže byť skutok, ktorý je mu kladený za vinu v bode 1/, kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., ani ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. Taktiež nemôže byť skutok kvalifikovaný ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. O právnu kvalifikáciu skutku podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. nemôže ísť aj z toho dôvodu, že z vykonaného dokazovania, najmä z výsluchu súdneho znalca MUDr. Viktora Rekeňa vyplynulo, že poranenie poškodenej nemá charakter ťažkej ujmy na zdraví. Súd správne poukazuje na to, že konanie obžalovaného nesmerovalo vôbec k ublíženiu na zdraví poškodenej, nakoľko z výpovede poškodenej a svedkov je zrejmé, že poškodená chytila a držala obžalovaného za oblečenie pod krkom a obžalovaný, v snahe vymaniť sa, jej ruku odťahoval, pričom ďalej vo fyzickom útoku na ňu nepokračoval. V tejto súvislosti poukázal aj na ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák. Je preto toho názor, že okresný súd postupoval správne, keď ho spod obžaloby oslobodil.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu výroku v bode 1/ nie je dôvodné a odvolanie obžalovaného proti odsudzujúcemu výroku pod bodom 2/ nie je dôvodné.

K oslobodzujúcemu výroku v bode 1/ napadnutého rozsudku - poškodená C. A.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 285 písm. b) Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že okresný súd sa dôsledne riadil citovanými zákonnými ustanoveniami.

Aj podľa názoru krajského súdu oslobodzujúci výrok prvostupňového súdu je správny a zákonný a má dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ust. § 2 Tr. por., najmä zásady zákonného procesu podľa § 2 ods. 7, zásady práva na obhajobu podľa § 2 ods. 9, zásady voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12, a tiež zásady rovnosti strán podľa § 2 ods. 14 Tr. por. Závery okresného súdu prezentované vo výrokovej časti rozsudku, týkajúce sa oslobodenia obžalovaného spod obžaloby prokurátora, pre skutok obžalobou právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku si v celom rozsahu krajský súd osvojil, a preto v pod-robnostiach odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa.

Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody,

na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v neprospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v prospech obžalovaného.

Odvolací súd sa stotožnil s vyhodnotením dôkazovej situácie tak, ako to urobil okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že skutkový dej, ktorý obžaloba kvalifikovala ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., nie je trestným činom a ani iným protiprávnym konaním.

Pre vyvedenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného chýba naplnenie subjektívnej stránky trestného činu podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. Bolo preukázané, že obžalovaný nemal ani len nepriamy úmysel ublížiť poškodenej na zdraví, ani len v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. Obžalovaný svojím konaním nenaplnil ani znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., nakoľko v danom prípade to bola poškodená, ktorá chytila obžalovaného za oblečenie pod krkom, pričom obžalovaný jej chytil ruku a šarpal ňou, aby ho pustila, pričom tento mechanizmus vzniku poranenia potvrdzujú aj závery znaleckých posudkov. Krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že zranenie, ktoré poškodená v kritický deň utrpela, nemá charakter ťažkej ujmy na zdraví, a preto konanie obžalovaného nenapĺňa ani zákonné znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. V tejto súvislosti okresný súd správne poukázal na konštatovanie znalcov, že predmetné zranenie je zranením ľahkého charakteru, pričom nemožno vychádzať iba zo subjektívneho pocitu poškodenej. Napriek konštatovanej celkovej dobe liečby 6 až 8 týždňov a obmedzením v obvyklom spôsobe života v rozsahu 3 až 5 týždňov, nejde o poranenie, ktoré by bolo ťažkou ujmovou na zdraví, keďže nejde o poruchu, ktorá by mala po dlhšiu dobu, nielen prechodného rázu nepriaznivý vplyv na normálny spôsob života poškodenej.

K odsudzujúcemu výroku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku - poškodený F. G.

Podľa obžaloby prokurátora obžalovaný sa mal v bode 2/ napadnutého rozsudku dopustiť dvoch úmyselných trestných činov: prečinu ublíženia na zdraví v spolupáchateľstve podľa § 20, § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva v spolu-páchateľstve podľa § 20, § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdenný skutok sa stal a že ho spáchal práve obžalovaný A. B.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne

a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých okresný súd založil svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu ublíženia na zdraví v spolu-páchateľstve podľa § 20, § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva v spolupáchateľstve podľa § 20, § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto inému úmyselne ublíži na zdraví.

Podľa § 123 ods. 1 Tr. zák. ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie akékoľvek poškodenie zdravia iného.

Pojem ujma na zdraví ako akékoľvek poškodenie zdravia iného je potrebné vykladať v kontexte odsekov 2 až 4 § 123 Tr. zák. Kvalitatívne ide o menej závažnú ujmu ako ublíženie na zdraví. Pôjde teda o poškodenie zdravia iného, počas ktorého bol iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života, pričom vylúčeným nie je ani to, aby k sťaženiu obvyklého spôsobu života vôbec nedošlo. Musí však ísť o poškodenie zdravia objektívne preukázateľné spravidla so stopami na tele poškodeného.

Podľa § 123 ods. 2 Tr. zák. ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného.

V okolnostiach danej veci krajský súd pripomína, že nie každá porucha zdravia je ublížením na zdraví v zmysle Trestného zákona. Nestačia napr. prechodné bolesti alebo nevoľnosť, oderky, nepatrné ranky, hučanie v ušiach. Pri posudzovaní pojmu „ublíženie na zdraví“ majú význam hlavne také skutočnosti, ako je povaha poruchy zdravia, ako bola spôsobená, akými príznakmi sa prejavuje, ktorý orgán a ktorá funkcia bola narušená, bolestivosť zranenia a jej intenzita, či a aké lekárske ošetrovanie vyžaduje a či a do akej miery porucha narušila obvyklý spôsob života. Za ublíženie na zdraví sa považuje porucha zdravia poškodeného, ktorá mu sťažuje obvyklý spôsob života alebo výkon obvyklej činnosti po dobu okolo 7 dní. Pre záver, že ide o ujmu na zdraví, nie je nevyhnutné, aby poškodený bol práceneschopný. Je potrebné zdôrazniť, že posudzovanie každého prípadu musí byť komplexné a individuálne.

Ďalej treba uviesť, že pre záver o tom, že sa obvinený dopustil úmyselného trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., nepostačuje len zistenie, že poškodenému svojím konaním spôsobil takú ujmu na zdraví, ktorá má objektívne charakter ublíženia na zdraví v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, teda len naplnenie skutkovej podstaty uvedeného trestného činu po objektívnej stránke. Súčasne sa vyžaduje aj naplnenie subjektívnej stránky uvedeného trestného činu, pričom nepostačuje iba zistenie, že páchatel konal úmyselne, ale musí sa preukázať, že jeho úmysel smeroval k spôsobeniu ublíženia

na zdraví tak, ako to vyžaduje § 15 Tr. zák. V tejto súvislosti treba prizerať na okolnosti, za ktorých došlo k útoku, aký predmet bol k útoku použitý, a tiež na to, aké nebezpečenstvo pre napadnutého z útoku hrozilo. Pre správne posúdenie konania obžalovaného je smerodajná povaha poranenia, ako bola zistená lekárom.

Treba dať za pravdu prokurátorovi, že spolupáchatelia trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. zodpovedajú za celý následok spoločného konania bez ohľadu na okolnosť, aké konkrétne dielčie zranenie bolo spôsobené konkrétnym dielčím útokom toho-ktorého páchatel'a a tiež bez ohľadu na okolnosť, že bol rozdiel v intenzite konania jednotlivých spolupáchateľov (R 41/1993-III.).

Trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že

a/ napadne iného,

b/ hanobí štátny symbol,

c/ hanobí historickú alebo kultúrnu pamiatku,

d/ hrubým spôsobom ruší zhromaždenie občanov alebo priebeh športového alebo kultúrneho podujatia, alebo

e/ vyvoláva verejné pohoršenie vykonávaním pohlavného styku alebo vykonávaním sexuálneho exhibicionizmu alebo iných patologických sexuálnych praktík.

Podľa tohto ustanovenia sa postihuje hrubá neslušnosť alebo výtržnosť páchaná verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom.

Objektom tohto trestného činu je záujem na ochrane pokojného občianskeho spoluzitia pred závažnejšími útokmi narušujúcimi verejný pokoj a poriadok. Spravidla sú ale výtržníctvom ohrozované aj ďalšie chránené záujmy, najmä zdravie ľudí, cudzí majetok, česť, morálka, dôstojnosť ľudí a pod. (tzv. sekundárny objekt).

Objektívna stránka trestného činu spočíva v konaní páchatel'a, ktoré môže mať dve formy, a to hrubú neslušnosť alebo výtržnosť, ktorej sa páchatel' dopustí verbálne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste prístupnom verejnosti (konkrétne konanie páchatel'a môže pritom naplňovať i obe tieto formy).

Hrubou neslušnosťou sa rozumie konanie, ktorým sa hrubým spôsobom porušujú pravidlá občianskeho spoluzitia a zásady občianskej morálky (ide napr. o hanobenie historickej alebo kultúrnej pamiatky, hrubé rušenie zhromaždenia občanov, prípadne hrubé útoky na česť a vážnosť občana). Zo slov hrubá neslušnosť plynie, že musí ísť o závažnejšiu neslušnosť priečiacu sa pravidlám občianskeho spoluzitia a zásadám občianskej morálky. Hrubý charakter neslušnosti nemožno odvodzovať len z charakteru osobnosti páchatel'a a jeho pohnútky, ale je potrebné hodnotiť napr. aj vlastný prejav páchatel'a, a to i vo vzťahu k prostrediu, kde k nemu došlo.

Výtržnosťou sa rozumie konanie, ktoré závažným spôsobom (hrubo) narušuje verejný pokoj a poriadok, pričom je preň typický zjavne neúctivý a nedisciplinovaný postoj páchatel'a k zásadám občianskeho spoluzitia. Je to na rozdiel od hrubej neslušnosti spravidla fyzické alebo psychické násilie, ktoré je namierené proti osobám i veciam. Ide o násilný alebo slovný prejav takého charakteru, že hrubo uráža, vzbudzuje obavy o bezpečnosť zdravia, majetku alebo výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu osôb súčasne prítomných. Avšak každé fyzické napadnutie občana, i keď sa ho páchatel' dopustil verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom, nemusí naplňovať skutkovú podstatu trestného činu výtržníctva podľa § 364 Tr. zák.

Pri posudzovaní činov výtržnickej povahy je nutné z hľadiska naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva podľa § 364 Tr. zák. najmä:

- a) prihliadnuť na intenzitu, rysy a priebeh útoku (slovné či iné, nebezpečné prejavy),
- b) posúdiť okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (na pracovisku, na ulici, na parkovisku, v reštaurácii, na zhromaždení občanov, ďalej denná či nočná doba, počet páchatel'ov),
- c) zisťovať pohnútku činu (arogancia voči ostatným občanom, vyprovokovanie),
- d) zhodnotiť následky (poranenie osôb, poškodenie vecí),
- e) zhodnotiť osobu páchatel'a (doterajší spôsob života, povahové vlastnosti, kriminálna minulosť).

Miestom verejnosti prístupnom sa pritom rozumie každé miesto, na ktoré má prístup širší okruh ľudí individuálne neurčených (otvorený aj uzavretý priestor), takže hrubá neslušnosť alebo výtržnosť by mohla byť postrehnutá viacerými ľuďmi, ktorí tam však v dobe činu nemusia byť. Nemusí ísť o miesto prístupné komukoľvek, stačí, že ide o miesto prístupné, aj keď len niektorým osobám. Miestom verejnosti prístupnom nie je súkromný byt ani iné priestory, ktoré nie sú voľne prístupné verejnosti, a to ani vtedy, ak je možno výtržnicový prejav (napr. otvoreným oknom) vidieť a počuť. Prístupnosťou sa rozumie možnosť vidieť a počuť prejav páchatel'a, i keď miesto činu nie je priamo verejnosti prístupné (napr. je za plotom, na lešení).

V prejednávacom prípade boli v prípravnom konaní zadovážené a na hlavnom pojednávaní okresným súdom vykonané dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporovali. Na jednej strane výpoveď poškodeného F. G. a svedkov C. A., F. A., A. J., K. G., F. I., ktorí obžalovaného usvedčujú zo spáchania súdeného skutku. Na druhej strane výpoveď obžalovaného A. B., ktorý spáchanie súdeného skutku v celom rozsahu popiera. V podpornom vzťahu s výpoveďou obžalovaného sú výpovede svedkov L. M., N. O., E. H., F. G., A. F., N. P., E. P., A. G., A. G..

Vzhľadom na existujúcu dôkaznú situáciu, okresný súd musel precízne vyhodnotiť dve skupiny dôkazov, najmä z hľadiska ich vierohodnosti, aby na ich základe mohol rozhodnúť o vine obžalovaného. Čo sa týka hodnotenia dôkazov vo vzťahu k obsahu svedeckých výpovedí, ich rozdelenia súdom na dôveryhodné a nedôveryhodné, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom okresného súdu a odsudzujúci výrok prvostupňového súdu je správny, zákonný a je aj logickým obrazom existujúceho dôkazného stavu.

Odvolací súd poukazuje tiež na to, že súhrn priamych a nepriamych dôkazov na preukázanie viny obžalovaného musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku a ktoré usvedčujú z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru (Rt 38/68). Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávacom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú, a súd sa musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Obžalovaný odvolanie založil aj na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Odvolací súd zdôrazňuje, že obžalovaný primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo

na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Ani krajský súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovaného, že sa nedopustil konania, ktoré mu je kladené za vinu.

Vinu obžalovaného mal krajský súd, rovnako ako okresný súd, preukázanú predovšetkým na základe výpovedí poškodeného F. G.. Krajský súd môže len potvrdiť, že práve poškodený presvedčivo usvedčuje obžalovaného zo spáchania súdeného skutku a odvolaciemu súdu nie sú známe žiadne skutočnosti spochybňujúce vierohodnosť jeho výpovede. Výpoveď poškodeného krajský súd považuje za logickú, presvedčivú, zrozumiteľnú, pravdivú a vierohodnú. Vo vzťahu k výpovedi poškodeného odvolací súd dáva do pozornosti, že Trestný poriadok, ani konštantná judikatúra nevylučuje, aby bola výpoveď svedka poškodeného, ktorý je v prevažnej miere aj oznamovateľom trestného činu, použitá ako usvedčujúci dôkaz. Krajský súd už v mnohých svojich rozhodnutiach judikoval, aké sú požiadavky ohľadne kvality výpovede svedka, ktorá je jediným dôkazom preukazujúcim vinu obžalovaného. Ak má slúžiť výpoveď poškodeného (svedka) ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy, výpovede svedkov, či listinné dôkazy), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený.

Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadať najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom či zamestnávateľskom vzťahu, prípadne v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného, často hmotného záujmu svedka na výsledku trestného konania v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny vyplývajúce či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak.

V posudzovanom prípade nie sú výpovede poškodeného len jedným z dôkazných prostriedkov produkovaných v trestnom konaní, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania súdených trestných činov. Podľa názoru odvolacieho súdu výpovede poškodeného logicky prepájajú aj ďalšie dôkazy vykonané v danej veci, a to najmä výsluchy svedkov C. A., F. A., A. J., K. G., F. I., znalecké posudky z odboru zdravotníctvo ohľadne zranení poškodeného, listinné dôkazy týkajúce sa zranení poškodeného.

V predmetnej veci obhajoba, a to ani pri výraznej snahe, nepreukázala, že by poškodený a menovaní svedkovia vypovedali nepravdu o podstatných okolnostiach spáchania súdeného skutku. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu nemožno dospieť k akémukoľvek logicky akceptovateľnému dôvodu, prečo by poškodený a uvedení svedkovia vypovedali práve v neprospech obžalovaného. Argumenty, ktorými výpovede svedkov spochybňuje obžalovaný, ani krajský súd nepovažuje za relevantné. Odvolací súd poukazuje na podstatné okolnosti vyplývajúce z výpovedí svedkov na hlavnom pojednávaní, pričom konštatuje, že svedkovia si neodporujú v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedali, a v ich svedeckých výpovediach neexistujú žiadne podstatné rozpory. Krajský súd pripomína, že výpoveď svedka je výsledkom aplikácie jeho schopností správne vnímať, rozpoznať, uložiť si v pamäti a s odstupom času z pamäti vybrať a na základe uchovaného popísať v minulosti vnímané a rozpoznané deje. Všetky tieto schopnosti sú u jednotlivca individuálne a závislé na veľkom množstve ovplyvňujúcich faktorov, nielen vonkajších, ale aj vnútorných.

Poškodená C. A. uviedla, že videla, ako obžalovaný A. B. spoločne s ďalšími dvoma osobami udierali F. G. päšťami do tváre. A. B. dokonca počas toho, ako ho odtiahla od F. G., tak sa cez ňu na neho zaháňal rukou. Poškodený F. G. uviedol, že dňa 4.11.2017 ho mali napádať tri osoby, medzi ktorými bol aj obžalovaný A. B., a to takým spôsobom, že mu mali dávať päste a čelá. Svedok F. A. uviedol, že videl, ako obžalovaný A. B. stál nad F. G., ktorého držal pod krkom ľavou rukou a pravou rukou zovretou v päšť ho opakovane udieral do oblasti hlavy. Svedok A. J. uviedol, že videl, ako obžalovaný A. B. útočí na F. G., a to tak, že ho opakovane udieral päšťou do tváre. Svedkyňa K. G. uviedla, že videla, ako obžalovaný A. B. udrel F. G. päšťou do oblasti tváre. Svedkyňa F. I. uviedla, že videla, ako jeden z vyhadzovačov udrel čelom F. G., pričom obžalovaný A. B. ho držal za ruky a takýmto spôsobom vyhadzovačovi napomáhal. Svedkyňa F. A. nebola svedkom incidentu, ale videla, ako sa F. G. liala z tváre krv.

Nemožno sa stotožniť s odvolacou námietkou obžalovaného, že na základe výpovedí svedkov nie je možné ani ustáliť miesto, kde malo dôjsť k napadnutiu poškodeného, a táto skutočnosť má vyznievať v prospech obžalovaného. Z vykonaného dokazovania, najmä z výpovede poškodeného F. G. aj svedkov nesporne vyplynulo, že poškodený bol v kritickom čase fyzicky napadnutý v bare Hurikán. Poškodený doslova uviedol, že obžalovaný ho udieral päšťami, asi aj čelom, nevie, na ktorom konkrétnom mieste v bare to bolo, pohybovali sa pritom. Z vykonaných dôkazov vyplynulo, že v kritickom čase bol najprv bezdôvodne fyzicky napadnutý A. J. v bare Hurikán na tanečnom parkete. Svedkyňa K. G. (sestra A. J.) vypovedala, že na tanečnom parkete sa bili viaceré partie, bolo to vo vnútri baru. Chránila svojho brata, pri ktorého útoku bol aj obžalovaný. Chytila obžalovaného za tričko, nech nechá jej brata, obžalovaný ju sotil tak, že letela cez celý parket, spadla na zem a ležala na chrbte. Potom konflikt skončil, oni už boli všetci na odchode z baru. Keďže jej manžel (poškodený F. G.) zistil, že ju hodil na zem obžalovaný, začali sa s obžalovaným naťahovať a obžalovaný vtedy udrel jej manžela päšťou do tváre. Vtom pribehli ďalší dvaja, traja neznámi muži a vyvliekli jej manžela von za dvere baru na chodbu. Čo sa odohralo na chodbe nevidela, lebo išla na toaletu volať políciu. Svedok F. A. rovnako potvrdil, že v bare Hurikán došlo k viacerým fyzickým útokom (incidentom) na viacerých miestach. Pokiaľ je v skutkovej vete uvedené, že poškodený bol napadnutý v bare Hurikán na presne nezistenom mieste, vzhľadom na vyššie popísané okolnosti, že v bare Hurikán prebiehali fyzické útoky na rôznych miestach, ktorých účastníkom bol jednoznačne aj obžalovaný, podľa názoru krajského súdu vecné, miestne, časové, či prípadne iné parametre skutku v súhrne predstavujú logický a časovo harmonizovaný dej, ktorý v konečnom dôsledku skutkovej vete v napadnutom rozsudku poskytuje kvalitu jednoznačnej identifikovateľnosti a nezameniteľnosti s iným skutkom.

S ohľadom na uvedené skutočnosti aj podľa názoru krajského súdu v konaní bolo nepochybne a bezpečne preukázané, že to bol práve obžalovaný, ktorý bol iniciátorom konfliktu vo vzťahu k poškodenému F. G. a napadol na verejnosti poškodeného. Keďže útok sa odohral na verejnom priestranstve, svedkom ktorého boli aj ďalšie osoby, vzhľadom na charakter a intenzitu útoku je podľa názoru krajského súdu konanie obžalovaného potrebné považovať za výtržnosť, pretože takéto konanie bolo spôsobilé závažnejším spôsobom narušiť verejný poriadok.

Okresný súd po zhodnotení záverov znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctvo a výsluchu súdneho znalca MUDr. Viktora Rekeňa, jednotlivo i v súhrne s ostatnými dôkazmi správne ustálil, že obžalovaný spoločne s ďalšími neznámymi útočníkmi udieraním rukami po tele, hlavne do oblasti krku a hlavy, aj čelom do oblasti čela, z toho minimálne 1-2 ranami práve od obžalovaného poškodenému spôsobili zlomeninu nosa v oblasti jeho koreňa zasahujúcu do mäkkých tkanív očnénice vľavo s preniknutím vzduchu do ľavej očnénice, mäkkých častí tváre, krku a pomliaždenie mäkkých častí krku vpredu s prítomnými škrabancami na oboch stranách krku s dobou práceneschopnosti 10 dní. Poranenia, ktoré poškodený utrpel, ho obmedzovali v obvyklom spôsobe života po dobu 10 dní, najmä bolestivosťou. S ohľadom na uvedené treba konštatovať, že sťaženie obvyklého spôsobu života poškodeného, spolu s dĺžkou pracovnej neschopnosti poškodeného, možno označiť za ublíženie na zdraví v zmysle ustanovenia § 156 ods. 1 Tr. zák.

Neobstojí ani odvolacia námietka obžalovaného, že poškodený ho neoznačil za útočníka už pri podávaní trestného oznámenia a pritom ho pozná minimálne desať rokov. Poškodený na hlavnom pojednávaní logicky ozrejmil, že už po príchode polície na miesto činu dňa 4.11.2017 ukázal

policiantom, resp. označil obžalovaného ako útočníka, keď išiel okolo. Svedok E. A. - príslušník polície potvrdil, že pred barom sa skontaktovali s oznamovateľmi, ktorí im uviedli, že boli fyzicky napadnutí vo vnútri baru, označili osobu, ktorá ich napadla a túto stotožnili ako A. B.. Pokiaľ poškodený vo svojej výpovedi uviedol, že v čase podania trestného oznámenia bol v šoku a policajti si tam písali, čo chcel, a svedok F. F. I. nepotvrdil, že by bol poškodený v šoku, že nepísal do zápisnice, čo chcel, táto skutočnosť nevyznieva v prospech obžalovaného. Krajský súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že poškodený vo svojich výpovediach učených zákonným spôsobom v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní bezpečne označil osobu obžalovaného ako jedného z útočníkov na jeho osobu. Krajský súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by poškodený a svedkovia, vypovedajúci v neprospech obžalovaného, obžalovaného krivo obvinili s úmyslom prívodiť mu predmetné trestné stíhanie.

Vzhľadom na okolnosti, ktoré vyšli najavo na hlavnom pojednávaní, a vykonané dokazovanie, okresný súd výpoveď obžalovaného a svedkov, ktorí vypovedajú v jeho prospech (L. M., N. O., E. H., F. G., A. F., N. P., E. P., A. G., A. G.), správne posúdil ako nedostatočne spôsobilé na preukázanie jeho neviny. Vo svedeckých výpovediach svedkov vidieť snahu „pomôcť“ obžalovanému svojou výpoveďou. Svedkovia vypovedali, že v bare vlastne žiadna bitka nebola, nevideli žiadny väčší konflikt.

K výroku o treste

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu – rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom – potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest môže súd uložiť od 160 eur do 331 930 eur páchatelovi úmyselného trestného činu, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech.

Podľa § 56 ods. 2 Tr. zák. bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1 môže súd peňažný trest uložiť, ak ho ukladá za prečin a vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy páchatela trest odňatia slobody neukladá.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Trest bol ukladaný v zmysle zásad pre ukladanie trestov, prihliadajúc na generálnu a individuálnu prevenciu, proporcionálnosť a tiež personálnosť trestu. S prihliadnutím na všetky podstatné okolnosti majúce význam pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu krajský súd dospel k rovnakému záveru, že spravodlivým a postačujúcim trestom bude pre

obžalovaného peňažný trest vo výmere 500,-eur. Pre prípad, že by obžalovaný úmyselne maril výkon peňažného trestu, bol mu ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 15 dní. Takúto výmeru náhradného trestu možno považovať aj vzhľadom k výške peňažného trestu za dostačujúcu a motivujúcu obžalovaného, aby peňažný trest riadne zaplatil.

Pri absencii dôvodov proti výroku o uplatnenom nároku na náhradu škody poškodeným, podrobil krajský súd výrok o uplatnenom nároku poškodeného všeobecnému prieskumu, pričom nezistil zákonný dôvod na akýkoľvek zásah proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu poškodenému F. G. vo výške 638,40,- eur.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Rozhodnutie vo výroku I. bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 2 : 1.

Rozhodnutie vo výroku II. bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Odlíšne stanovisko predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej

k rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/28/2024 zo dňa 28.5.2024 v časti, v ktorej bol obžalovaný A. B. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Čadca, sp. zn. Pv 789/17/5502-25 z 30.8.2018, pre skutok v bode 1/ právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. a výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Podstata súdnej trestnej činnosti obžalovaného podľa bodu 1/ obžaloby prokurátora má spočívať v tom, že dňa 4.11.2017 v čase pod 00.30 hod v bare Hurikán, chytil C. A., ktorá ho držala za oblečenie na prsiach a snažila sa o jeho oddelenie od ním napadnutého F. G. a pri tom, ako jej dával ruku preč, C. A. spôsobil zlomeninu stredného článku III. prsta ľavej ruky bez posunu úlomkov, zasahujúcu do dolného medzičlánkového kĺbu s poruchou zdravia a práceneschopnosťou 7 týždňov.

Podľa obžaloby prokurátora obžalovaný sa mal vyššie uvedeným protiprávnym konaním dopustiť dvoch úmyselných trestných činov: prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Krajský súd v prvom zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/21/2023 zo 4.4.2023 sa stotožnil s názorom okresného súdu, že právna kvalifikácia súdeného skutku vzhľadom na vyššie uvedený skutkový stav, ktorý bol ustálený vykonanými dôkazmi, nezodpovedá v tomto smere všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení. Podľa názoru odvolacieho súdu zistený skutok vykazuje znaky iného trestného činu – trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. Uvedený právny názor vyslovený v prvom zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/21/2023 zo 4.4.2023 akceptoval v ďalšom konaní aj samotný prokurátor, ktorý vo svojom druhom odvolaní podanom proti napadnutému rozsudku uviedol, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. V tejto súvislosti treba uviesť, že podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda, že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu.

Okresný súd v tomto smere konštatoval, že v danom prípade by síce mohlo ísť o nedbanlivostný trestný čin podľa § 157 Tr. zák., avšak podľa jeho názoru v prejednávanej veci nebolo preukázané naplnenie objektívnej stránky tohto trestného činu - spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví poškodenej C. A.. V tomto smere odkázal najmä na výpovede súdneho znalca MUDr. Viktora Rekeňa.

V okolnostiach danej veci poukazujem na nasledovné skutočnosti.

Prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví.

Po subjektívnej stránke súdený trestný čin vyžaduje zavinenie z nedbanlivosti v zmysle § 16 Tr. zák. Páchateľ súdeného trestného činu nemal úmysel inému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, ale napriek tomu, hoci z nedbanlivosti, inému spôsobil ťažkú ujmu na zdraví. Vedomá nedbanlivosť je budovaná na vedomí možnosti vzniku následku, čo predpokladá schopnosť páchatela rozpoznať a zhodnotiť okolnosti, ktoré vytvárajú možné nebezpečenstvo pre záujem chránený zákonom. Pri nevedomej nedbanlivosti zakladá Trestný zákon zodpovednosť za trestný čin na povinnosti a súčasne i možnosti predvídať možnosť poruchy alebo ohrozenia záujmu chráneného zákonom. Kritériom nedbanlivosti pre obidve jej formy je zachovanie určitej miery opatrnosti. Objektívne vymedzenie miery opatrnosti vyžaduje od každého spravidla rovnakú mieru opatrnosti. Subjektívne vymedzenie miery opatrnosti vyžaduje, aby sa okrem miery povinnej opatrnosti (objektívne kritérium) vzalo do úvahy aj subjektívne vymedzenie tejto opatrnosti, ktorú je páchatel' v konkrétnom prípade schopný vynaložiť (individuálne hľadisko). Preto o zavinenie z nevedomej nedbanlivosti podľa § 16 písm. b) Tr. zák. ide len vtedy, ak povinnosť a možnosť predvídať porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom sú dané súčasne. Nedostatok jednej z týchto zložiek znamená, že čin je nezavinený. Príčinná súvislosť medzi porušením povinnej opatrnosti a následkom je základným predpokladom zavinenia z nedbanlivosti. Zavinenie musí zahŕňať všetky znaky charakterizujúce objektívnu stránku trestného činu, teda aj príčinný vzťah medzi konaním páchatela a následkom trestného činu.

Subjektívna stránka zahŕňa znaky vzťahujúce sa na psychiku páchatela. Najvýznamnejší z nich je zavinenie, ktoré má formu úmyslu alebo nedbanlivosti. Zavinenie predstavuje vnútorný psychický vzťah páchatela k podstatným zložkám trestného činu a vzťahuje sa k porušeniu alebo ohrozeniu záujmu chráneného Trestným zákonom spôsobom uvedeným v Trestnom zákone. Vzťahuje sa na priebeh páchatel'ovho trestného činu, ktorý sa prejavil v objektívnej realite a ktorý zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu. Príčinný vzťah spája konanie s následkom. Základným predpokladom trestnej zodpovednosti je bezpečné zistenie príčinného pôsobenia konania obžalovaného na spoločenské vzťahy a toho, či toto konanie má znaky zavinenia.

Páchateľ je trestne zodpovedný za následok, ktorý spôsobil, len pokiaľ, pokiaľ ho zaviniť. Zavinenie aspoň z nevedomej nedbanlivosti je dané vtedy, ak sa preukáže, že páchatel' si mal a mohol predstaviť, že príčinný vzťah medzi jeho konaním a následkom sa môže rozvinúť tak, ako sa rozvinul. Pre páchatela nepredvídateľný príčinný priebeh nie je v zavinení obsiahnutý a páchatel' nezodpovedá za následok, ktorý takto nastane.

Zavinenie z nedbanlivosti (v oboch formách) nie je vylúčené spoluzavinením iných osôb, vrátane poškodeného.

Konanie páchatela má povahu príčiny aj vtedy, ak okrem jeho konania spôsobilo následok aj konanie ďalšej osoby (vrátane poškodeného). Príčinná súvislosť medzi konaním páchatela a následkom sa totiž neprerušuje ani v prípade, ak ku konaniu páchatela pristúpi ďalšia skutočnosť, ktorá spolupôsobí pri vzniku následku, ale konanie páchatela zostáva takou skutočnosťou, bez ktorej by k následku nedošlo. Dôležité pritom je, aby konanie páchatela z hľadiska spôsobeného následku bolo príčinou dostatočne významnou.

Podľa obžaloby prokurátora právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. je odôvodnená práve tou okolnosťou, že poškodená bola v dôsledku zlomeniny stredného článku III. prsta ľavej ruky obmedzovaná v obvyklom spôsobe života s potrebnou dobou liečenia a práceneschopnosti počas 7 týždňov, čo má predstavovať ťažkú ujmu na zdraví.

Pokiaľ okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie, že v konaní nebol preukázaný následok - spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví s poukazom na vyjadrenia súdneho znalca MUDr. Viktora Rekeňa a závery znaleckého posudku vypracovaného Znaleckou organizáciou Forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o. Bratislava, bez toho, aby sám dôsledne vykonal hodnotenie tohto posudku a výpovede znalca jednotlivo a v súhrne s ostatnými dôkazmi, porušil zákon v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por.

Žiada sa pripomenúť, že súdnemu znalcovi neprináleží vykonávať hodnotenie dôkazov ani riešiť právne otázky. Aj napriek tomu, že súdny znalec MUDr. Viktor Rekeň z medicínskeho a odborného hľadiska

vyhodnotil zranenie poškodenej C. A. ako zranenie ľahkého charakteru, okresný súd pre vyriešenie právnej otázky, akú povahu má ujma na zdraví z hľadiska, či ide o ublíženie na zdraví alebo o ťažkú ujmu na zdraví, mal dôslednejšie vyhodnotiť výpovede poškodenej C. A. k otázke, ako zranenia, ktoré utrpela v kritický deň, ovplyvňovali obvyklý spôsob jej života. V tomto smere poškodená bola vypočítaná až na hlavnom pojednávaní konanom dňa 2.11.2023. Poškodená uviedla, že po vzniku zranenia jej dali kovovú dlahu, ktorá jej bola sňatá 4.12.2017. Po sňatí kovovej dlahy mala prst obviazaný až po zápästie. Začala čiastočne používať ruku, úchopy boli lepšie, avšak ju to bolelo. Zle sa jej chytali veci, keď potrebovala niečo chytiť alebo dvihnúť. Chodila na rehabilitácie. Zranenie ju dosť bolelo a dosť obmedzovalo. Bola obmedzovaná najmä v hygiene, taktiež v starostlivosti o deti a o domácnosť, pri varení. Nemohla prebalit' dieťa. V starostlivosti o deti jej pomáhali rodičia. Nemohla sa napr. poriadne postarať o dieťa, nosiť ho na rukách. S rukou nemohla skoro nič robiť. Začala ju používať asi po dvoch mesiacoch, keď jej dali dolu dlahu. Závažnejším spôsobom bola obmedzovaná asi dva mesiace, pokiaľ mala prst obviazaný. Je praváčka.

Okresný súd mal zároveň dôslednejšie vyhodnotiť ďalšie závery a vyjadrenia súdneho znalca MUDr. Viktora Rekeňa, ktorý v uvedených súvislostiach na hlavnom pojednávaní na otázky prokurátora uviedol, že poškodená mala 30 dní prst opatrený dlahou, nie je možné vtedy vykonať riadny úchop. Po tridsiatom dni nastúpila rehabilitácia, stav sa postupne zlepšoval. Je zrejmé, že hneď po sňatí dlahy z prsta nie je možná priama záťaž. V prípade poškodenej ide o osobu v mladšom veku, po základnej rehabilitácii sa hybnosť bude zlepšovať. Pokiaľ ide o obmedzenie v domácnosti, ide o hypotetickú otázku, bežnou činnosťou v domácnosti napomáha, aby sa mäkké tkanivá, napr. šľachy liečili. Celkovú dĺžku liečby u poškodenej ustálil na 6 až 8 týždňov. Dĺžka práceneschopnosti závisí od pracovného zamerania a dominantnej končatiny pacienta. Obmedzenie v obvyklom spôsobe života spravidla nepresahuje dĺžku 3 až 5 týždňov. Na ďalšom hlavnom pojednávaní znalec doplnil svoje vyjadrenia a uviedol, že 4.12.2017 bola poškodenej odstránená dlahu. Dokumentovaná rehabilitácia je od 12.12.2017 do 24.1.2018. Z hľadiska všeobecnej medicíny je možné predpokladať, že úvod rehabilitácie mohol byť zaťažený väčším diskomfortom a väčšou bolestivosťou toho prsta, vôbec šliach ruky, ktorá postupne intenzitou klesala. V tomto momente medicína končí, čo môže byť závažné pre poškodenú, pre iného môže byť závažné menej. Poškodená bola najvýznamnejšie obmedzená imobilizáciou prsta a príľahlou časťou hornej končatiny, čo trvalo 30 dní. Následne bola odporučená rehabilitácia.

V okolnostiach danej veci uvádzam, že ublíženie na zdraví a ťažká ujma na zdraví sú z lekárskeho hľadiska totožné so stavom porušenia zdravia. Pre pojem „ťažká ujma na zdraví“ v zmysle § 123 ods. 3 písm. i) Tr. zák. platia v podstate rovnaké kritériá ako pre výklad ustanovenia § 156 ods. 1 Tr. zák., pričom rozdiel medzi týmito pojmami spočíva v tom, že pri ťažkej ujme na zdraví musí ísť len o vážnu poruchu zdravia alebo o vážne ochorenie. V tejto súvislosti poukazujem na ustanovenie § 123 ods. 4 Tr. por., podľa ktorého poruchou zdravia trvajúcou dlhší čas, sa na účely tohto zákona rozumie porucha, ktorá si objektívne vyžiadala liečenie, prípadne aj pracovnú neschopnosť, v trvaní najmenej 42 kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného.

Zároveň treba pripomenúť, že ku každej trestnej veci je potrebné pristupovať výslovne individuálne. Samotná dĺžka pracovnej neschopnosti, resp. doba liečenia, sú síce hľadiská dôležité, nie však rozhodujúce. Doba 42 dní odlišujúca ťažkú ujmu na zdraví od ublíženia na zdraví je iba približná, orientačná a bez správneho zhodnotenia ostatných skutočností, najmä povahy poruchy zdravia a sprevádzajúcich príznakov, nie je možné urobiť jednoznačný záver o tom, že boli naplnené znaky uvedené v § 123 ods. 4 Tr. zák. Skutočný charakter zranenia je nutné posudzovať i na základe iných okolností, napríklad o aké zranenie ide, ako bolo spôsobené, ako dlho a v akej intenzite malo alebo pravdepodobne bude mať vplyv na doterajší spôsob života poškodenej a aké ťažkosti mu spôsobilo. Nemožno zároveň prihliadať na vyjadrenia samotného poškodeného s ohľadom na jeho prípadné subjektívne pocity. O ťažkú ujmu na zdraví sa nebude jednať vtedy, ak je porucha zdravia spojená s ťažkosťami trvajúcimi síce dlhšiu dobu, ale ktoré poškodenému vážnejšie neprekážali v jeho povaní, resp. v obvyklom spôsobe života.

Zdôrazňujem, že súd je povinný hodnotiť aj znalecký posudok na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne s ostatnými dôkazmi (R 40/1969). Súd hodnotí znalecký posudok voľne ako každý iný dôkaz a nie je ním bezpodmienečne viazaný. Nemôže síce ľubovoľne nahradiť odborný názor znalca vlastným, v danej veci laickým názorom,

ale môže a je povinný preveriť znalecký posudok najmä z toho hľadiska, či znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré majú význam pre podanie posudku, či sa skutkové východiská znaleckého posudku opierajú o skutočnosti náležite zistené v trestnom konaní, či naopak, o skutočnosti, ktoré sú pochybné alebo dokonca také, ktoré logicky odporujú iným výsledkom dokazovania a či riešenie znalca logicky vyplýva z týchto podkladov (R 40/1972).

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi obžalovaným a poškodenou došlo ku kontaktu tým spôsobom, že poškodená držala obžalovaného za oblečenie pod krkom, pričom obžalovaný sa snažil z jej zovretia dostať tým, že odťahoval jej ruku. Súdny znalec MUDr. Viktor Rekeň v tejto súvislosti uviedol, že poranenie poškodenej (zlomenina III. prsta ľavej ruky bez posunu úlomkov) mohlo vzniknúť odťahovaním ruky. Pravdepodobný mechanizmus je taký, ak by pri pevnom stisku ruky sa iná osoba snažila uvoľniť úchop, ide o určitý pákový mechanizmus, pôsobením takéhoto pákového násillia by bol možný vznik tohto poranenia. Aby bolo možné robiť závery o tom, aké následky mohol obžalovaný

od tohto konania očakávať, je potrebné vyhodnotiť všetky okolnosti, za ktorých došlo k fyzickému kontaktu (obžalovaný je muž, podľa vyjadrení okresného súdu vysoký cca 200 cm, mohutnej postavy, útočil na slabšiu ženu, ktorá sa snažila zabrániť útoku obžalovaného na inú osobu, prekonával jej odpor, opakovane „šarpal“ ruku poškodenej, snažil sa dostať zo zovretia). Poškodená v danú chvíľu nemusela úplne dokonale vnímať, kde presne ju obžalovaný uchopil okrem zápästia. Poškodená obžalovaného držala ľavou rukou za tričko, pričom tento sa snažil z tohto jej úchopu vymaniť, tak ju chytil za zápästie ľavej ruky a šarpal ním. Poškodená bola v stresovej situácii, v zápale boja, v mierne podnapitom stave, kedy sa snažila odtrhnúť útočiacu osobu od F. G., incident sa odohral rýchlo,

v uzavretom priestore za umelého osvetlenia, v prítomnosti viacerých ľudí. Poškodená sa pri tom, ako držala tričko obžalovaného, sústredila primárne na to, aby obžalovaný prestal napádať jej známu osobu, celú svoju energiu vynaložila na to, aby ich oddelila, pričom objektívne nemohla vnímať každý pohyb ruky obžalovaného, ktorý pôsobením tzv. pákového násillia na distálny článok stredného prsta jej ľavej ruky sa nakoniec z tohto zovretia dostal, čo mohlo prebehnúť tak rýchlo, že poškodená si také prudké trhnutie ani nemusela stihnúť uvedomiť. V okolnostiach danej veci nie sú nijaké pochybnosti o tom, že zranenia poškodenej spôsobil práve obžalovaný konaním popísaným v skutkovej vete obžaloby.

Pokiaľ ide o následok konania obžalovaného, som toho názoru, že v konaní bolo bezpečne preukázané, že zranenie, ktoré poškodená utrpela protiprávnym konaním obžalovaného, má charakter ťažkej ujmy na zdraví. Je nesporné, že doba liečby u poškodenej bola ustálená na dobu 6 až 8 týždňov. Poškodená mala po dobu 30 dní prst opatrený dlahou, nemohla vykonávať riadny úchop. Po 30. dni nastúpila rehabilitácia, ktorá trvala až

do 28.3.2018 (č.l. 146-147 spisu), kedy bola ukončená rehabilitačná liečba. Podľa vyjadrení znalca MUDr. V. Rekeňa úvod rehabilitácie mohol byť zaťažený väčším diskomfortom, väčšou bolestivosťou ruky a šliach. Po sňatí dlahy poškodená subjektívne pociťovala bolesti, nemohla sa starať riadne o domácnosť, ani o deti, pomáhali jej rodičia. Nemohla ani prebaliť dieťa. Je nesporné, že poškodená v dobe liečby, ktorú stanovil znalec na 6 až 8 týždňov, nemohla vykonávať činnosti spojené s väčšou námahou. Za obmedzenie v obvyklom spôsobe života možno nepochybne považovať aj absolvovanie rehabilitačnej liečby, ktorú by poškodená nemusela podstúpiť, keby nebola fyzicky napadnutá obžalovaným. Nepochybne u poškodenej došlo k takej poruche zdravia, ktorá trvala dlhší čas a ktorá si objektívne vyžiadala liečenie v trvaní najmenej 42 kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodenej C. A..

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.